

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽¹⁾ som affattet på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, idet den har vedtaget Portaria nr. 783/98 (ministeriel bekendtgørelse) uden at have meddelt den på udkaststadiet.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 2 i Regulamento da Navegação em Albufeiras (bekendtgørelse om sejlads på dæmningssøer, Portaria nr. 783/98 af 19.9.1998) indeholder tekniske forskrifter i fællesskabslovgivningens forstand. Det drejer sig nemlig om en bekendtgørelsesbestemmelse, der er udstedt af Den Portugisiske Republiks regering, og retligt skal overholdes, og som fastsætter de tekniske karakteristika (dimensioner og motorstyrke), som lystbåde skal have, for at de i Portugal kan anvendes til lystsejlads på offentligt tilgængelige offentlige dæmningssøer på det portugisiske område, med dæmningssøerne på Douro-floden som eneste undtagelse. Det er derfor åbenbart, at artiklen finder anvendelse i Portugal eller under alle omstændigheder i en væsentlig del af denne stat. Den Portugisiske Republik burde derfor i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i direktiv 98/34/EF have meddelt Kommissionen det lovtækstudkast, der blev vedtaget af den portugisiske regering som Portaria nr. 783/98.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

Sag anlagt den 26. november 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

(Sag C-501/03)

(2004/C 21/48)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. november 2003 anlagt sag mod Kongeriget Sverige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils og K. Simonsson, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/12/EF⁽¹⁾ af 26. februar 2001 om ændring af Rådets direktiv 91/440/EØF⁽²⁾ om udvikling af Fællesskabets jernbaner, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/13/EF⁽³⁾ af 26. februar 2001 om ændring af Rådets direktiv 95/18/EF⁽⁴⁾ om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF⁽⁵⁾ af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiverne, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning herom.
2. Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktiverne udløb den 15. marts 2003.

⁽¹⁾ EFT L 75 af 15.3.2001, s. 1.

⁽²⁾ af 29.7.1991 (EFT L 237, s. 25).

⁽³⁾ EFT L 75 af 15.3.2001, s. 26.

⁽⁴⁾ af 19.6.1995 (EFT L 143 af 27.6.1995, s. 70).

⁽⁵⁾ EFT L 75 af 15.3.2001, s. 29.

Sag anlagt den 27. november 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-503/03)

(2004/C 21/49)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. november 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Carmel O'Reilly og Luis Escobar Guerrero, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, 2, 3 og 6 i Rådets direktiv 64/221/EØF⁽¹⁾ af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, idet det har nægtet to personer, der begge er statsborgere i et tredjeland og familiemedlemmer til borgere i Den Europæiske Union, visum og indrejse på Spaniens område, alene fordi de var indberettet som uønsket i Schengen-informationssystemet (på foranledning af en medlemsstat), og idet det ikke tilstrækkeligt har begrundet nægtelsen af visum og indrejse.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den fællesskabslovgivning, der finder anvendelse på rejse og ophold for personer, der er omfattet af fællesskabsretten (unionsborgere eller borgere i et tredjeland, der er familiemedlemmer til en EF-statsborger), er direktiv 64/221/EØF, der er til hinder for, at en af disse personer indberettes som en uønsket udlænding som omhandlet i artikel 96 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, idet en sådan indberetning som udgangspunkt medfører, at alle de medlemsstater, der anvender Schengen-aftalen, skal nægte vedkommende person indrejse på sit område.

En unionsborger eller en borger fra et tredjeland, der er familiemedlem til en unionsborger, kan kun nægtes adgang til en medlemsstats område af hensyn til den offentlige orden, hvis vedkommende udgør en aktuel, reel og tilstrækkelig alvorlig trussel for et grundlæggende samfundshensyn. Derved kan det, der omfattes af begrebet »en trussel mod den offentlige orden« i henhold til den traditionelle fællesskabsret (direktiv 64/221/EØF) ikke sidestilles med, hvad der omfattes af en sådan trussel i henhold til artikel 96, stk. 2, i konventionen om gennemførelsen af Schengen-aftalen. Indberetning i Schengen-informationssystemet (herefter »SIS«) på Tysklands foranledning kan i denne sag ikke i sig selv udgøre et tilstrækkeligt indicium for, at der foreligger en reel og alvorlig trussel mod den offentlige orden, idet begrundelserne for den nævnte indberetning for det første ikke er kendt, og opholder vedkommende sig for det andet lovligt i en medlemsstat, hvilket er et indicium for, at der ikke foreligger nogen sådan trussel.

De spanske myndigheder har tilsidesat deres forpligtelser i henhold til direktiv 64/221/EØF, idet de efter at have fastslået, at der er foretaget en personlig indberetning i SIS vedrørende de pågældende personer, som opfyldte betingelserne for at være omfattet af fællesskabsretten, automatisk og uden at foretage en individuel vurdering konkluderede, at indrejse på Spaniens område og det ansøgte visum måtte nægtes, og ikke foretog den krævede efterprøvelse for at sikre, at den personlige indberetning var begrundet henhold til de fællesskabsretlige krav.

⁽¹⁾ EFT P 56 af 4.4.1964, s. 850, EFT 1963-1964 I, s. 109.

Sag anlagt den 27. november 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-504/03)

(2004/C 21/50)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. november 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.-P. Képpenne og V. Di Bucci, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 249, stk. 4, EF samt artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 2003/599/EF af 13. november 2002 om den franske stats likviditetslån til Bull (meddelt under nummer K(2002) 4366)⁽¹⁾, da den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger vedrørende tilbagesøgning hos virksomheden Bull af et likviditetslån med påløbne renter som krævet i ovennævnte beslutning.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den Franske Republik har ikke truffet foranstaltninger for at efterkomme beslutningen af 13. november 2002 og har undladt rettidigt at meddele Kommissionen forslag til alternative foranstaltninger.